

Halina Petriková

Paní Halina Petriková se narodila 6. září 1954 v Praze. Její otec Arnošt byl Čech a matka Vanda byla Polka. Kromě české a polské národnosti se v rodině objevují Švédové, Němci a mnoho dalších. Matka Haliny byla za okupace Polska fašisty internována do Německa na nucené práce. Sebraly ji jako sedmnáctiletou dívku na ulici. Tam se seznámila se svým budoucím manželem. Ten tam byl internován jako student vysoké školy z Prahy. Sezidal je americký důstojník při osvobození. Následně se přestěhovali do Čech do Prahy. Maminka byla tehdy velice mladá a krásná a jednou si jí všimnul otcův kamarád, který pracoval na Barrandově, a tak jí nabídnul, aby chodila natáčet. Dělala dublérku slavným herečkám (např. Adině Mandlové). Poté založili rodinu. Měli tři dcery. Nejstarší Vandu prostřední Halinu a nejmladší Hedviku (Jadwigu). Všechny dcery měly polská jména.

Vyrůstala za socialistického režimu, ale jako malou holku ji to tolik neovlivňovalo. Ráda chodila do školy, měla hodně zájmů a kamarádů. Hodně sportovala, milovala Sokol. Sokol byla jediná sportovní organizace, kde za malé poplatky mohla sportovat a zkoušet nové věci.

Halina jak 10tiletá natáčela též pro Českou televizi, všimli si jí na stadionu Štvanice, protože uměla bruslit, zahrála si ve filmu malou krasobruslařku.

Pak natáčela také jako středoškolačka.

Její otec si často domů zval přátele a probírali věci ohledně vlády. Postupně si Halina začala uvědomovat, že žijí v nesvobodné zemi. Nebyl to ideální svět, který si s kamarády představovala.

Halinin tatínek tehdy pracoval na pozici náměstka ministra zemědělství. Podepsal manifest 2000 slov, a tak byl vyloučen ze strany a z pozice sesazen na nejnižší možné místo.

V létě roku 1968, když byla Halina u své babičky v Polsku a tajně poslouchaly Hlas Ameriky, dozvěděly se, že do Prahy přijely ruské tanky. Tanky také viděli z babiččina okna. Začala panikařit a balit a chtěla se dostat co nejrychleji domů. Osobní vlaky nejezdily, jezdily jenom vojenské. Po třech dnech se nakonec dostala vlakem k hranicím, které musela přejít pěšky a pak dále pokračovala do Prahy na hlavní nádraží. Vystoupila a šla směrem k Národnímu muzeu. Uviděla tanky. Když došla domů, otec jí vypravoval, co se děje. Chtěla se zeptat vojáků, proč tu jsou, a protože uměla, stejně jako tehdy většina obyvatel, rusky, začala se s kamarády ruských vojáků doptávat. Zjistili, že někteří vojáci si mysleli, že jsou stále v SSSR na manévrech.

Neměla šanci se dostat na gymnázium, protože její otec byl na „černé listině“. Aby měla alespoň nějakou maturitu, otec jí našel střední průmyslovou školu – obor Kvasná technologie. Škola ji nezaujala. Ve škole chodila každý měsíc na praxe. Halina maturovala v roce 1973. Na vysokou školu se zkoušela dostat jen jednou, ale nevzali ji, a tak už to znova nezkoušela.

Rok po maturitě jela na výměnný pobyt přes Pražské pivovary a lihovary, kde tehdy pracovala v centrální laboratoři, se svými kamarádkami do Černé hory k moři. Tam poprvé potkala svého budoucího manžela Inoslava, který zde byl také na dovolené (jinak žil v západním Německu a pracoval jako architekt). Vyměnila si s ním telefonní číslo a adresu. Začali spolu na dálku chodit a Halina pak Ina představila svým rodičům. Její otec Arnošt si s ním velmi rozuměl. Halinin otec několik měsíců poté zemřel. Pro Halinu to byla velká ztráta, protože si byli velmi blízcí a byl to její vzor. Zemřel v padesáti třech letech na třetí infarkt.

Na povolení svatby s asi o 15 let starším Inem museli čekat rok. Vzali se v červenci roku 1975 na Staroměstském náměstí. Velmi ji mrzelo, že se

svatby nedožil její otec. Ino na svatbě rodiče neměl, ale pozval si tam kolegy a přátele. Po svatbě Ino odjel do Německa a Halina musela čekat rok, než dostala vystěhovalecký pas a mohla za svým manželem vycestovat.

Když přijela do Německa, do Saarbrückenu, sama Halina říká, že se cítila „jako Alenka v říši divů“. Když přijela z Polska Halinina babička a byla u vytržení. Myslela si, že nikdo nemá dostatek peněz, aby si koupil jídlo, protože ho všude byla spousta. Nejvíce ji zaujaly prodejny s masem. V Německu se jim narodila první dcera Mirjana.

V roce 1980 se s rodinou přestěhovali do Jugoslávie do Bělehradu, protože manžel si přál vrátit se domů. Halina se začala učit srbštinu. Manžel tam koupil prostorný byt v patře vily a v roce 1986 se jim narodila druhá dcera Milica. Halina si u obou dcer prosadila jugoslávská jména.

Bohužel Jugoslávii začala hrozit válka, a proto se Halina chtěla odstěhovat zpátky do Čech. Ino ale nechtěl odjet natrvalo a Mirjana chtěla dodělat školu. Halina tak odjela v roce 1993 jen s Milicou. Bydlely u Halininy matky. V Jugoslávii se situace mezitím zhoršila a byl nedostatek potravin. Mirjana proto přijela před ukončením školy z Bělehradu a udělala přijímací zkoušky na mezinárodní gymnázium (program IB). Žili odděleně s manželem dvanáct let. Snažili se vídat, ale doba jim to umožňovala velmi málo. V roce 2005 Ino zemřel na zástavu srdce, stejně jako její otec. To byla pro Halinu další velká rána.

A nyní o devatenáct let později sedí Halina ve svém křesle a říká: „No a teď tady sedím a mám čtyři vnoučata. Nejstarší patnáctiletou Miu, druhou Maju, osmiletého Marka a od Milici malou Iskru.“

A jakou životní moudrost nám paní Halina předala?

„Nebát se různých výzev, člověk to má v životě vždycky chopit do rukou, nevyhýbat se tomu a jít za svým cílem, být cílevědomý, pracovat na sobě. Za všechno si můžete sami, nemůžete se na nic jiného vymlouvat...“